

A Győri Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Győrtött, a 2018. évi április hó 10. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

í t é l e t e t :

Az emberölés büntette és más bűncselekmény miatt **vádltott neve** ellen indult büntető ügyben a Székesfehérvári Törvényszék 2017. október hó 27. napján kelt 16.B.2/2016/83. számú **ítéletét megváltoztatja,**

A vádlott terhére rótt élet elleni bűncselekményt a Btk.160.§./1/ bekezdés, /2/ bekezdés b./, c./, d./ és k./ pontja szerinti emberölés büntettének minősíti.

A vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztést életfogytig tartó, fegyházban végrehajtandó szabadságvesztésre súlyosítja.

A feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontját 25 /huszonöt/ évben állapítja meg.

Az állam által viselt bűnügyi költség összege 98.374.- /Kilencvennyolcezer-háromszázhetvennégy/ Ft.

Egyebekben az első fokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A **vádltott neve** vádlott által az első fokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítja.

A másodfokú eljárásban 10.000.- /Tízezer/ Ft bűnügyi költség merült fel, melyet **vádltott neve** vádlott köteles felhívásra az államnak megfizetni.

I n d o k o l á s

A Székesfehérvári Törvényszék a 2017. október 27. napján kelt 16.B.2/2016/83. számú ítéletében bűnösnek mondta ki **vádltott neve** vádlottat emberölés büntettében (Btk. 160.§ (1) bekezdés, (2) bekezdés b./, d./, k./ pont) és hamis vád büntettében (Btk. 268.§ (1) bekezdés a./ pont, (3) bekezdés b./ pont). Ezért halmazati büntetésül 21 év fegyházbüntetésre és 10 év közügyektől eltiltásra ítélte. A vádlottal szemben 69.000 forintba vagyonekobzást rendelt el. Határozott a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjáról, és beszámította a terhelt által előzetes fogvatartásban töltött időt. Rendelkezett a bűnjelek jogi sorsáról, valamint 12.786.459 forint bűnügyi költség viselésére kötelezte a vádlottat, és megállapította, hogy 273.333 forintot az állam visel.

Az ítélet ellen az első fokon eljáró ügyész a vádlott terhére súlyosításért jelentett be fellebbezést. Írásbeli indokolásában rámutatott, hogy **vádltott neve** vádlott a többszörösen minősülő élet elleni cselekményt a vele jó kapcsolatban lévő idős sértett bizalmával visszaélve valósította meg. Nyomatékos súlyosító körülményként kiemelte, hogy **vádltott neve** terhére kell értékelni azt is, hogy a hamis váddal illetett személy, **A.A.** előzetes letartóztatásba került a nyomozás során. Kifejtette,

hogy az időmúlás a jelen esetben a vádlott javára nem állapítható meg enyhítő körülményként, csupán a gyengeelméjűség határán álló értelmi fejlettsége, amelynek nyomatéka azonban csekély. Álláspontja szerint a súlyosító körülmények jóval nagyobb számára és jelentősebb nyomatékára tekintettel, a bűncselekmények kiemelkedő tárgyi súlyára és az elkövetési körülményekre is figyelemmel a vádlott vonatkozásában határozott tartamú szabadságvesztés kiszabása nem alkalmas a büntetési célok, sem a generális, de különösen a speciális prevenció elérésére. Ezért indítványozta, hogy a táblabíróság az első fokú bíróság ítéletét változtassa meg, és **vádlott neve** vádlottal szemben halmazati büntetésül életfogytig tartó szabadságvesztés büntetést szabjon ki.

A vádlott és a védő az emberölés büntette vonatkozásában felmentésért, és enyhítés végett élt jogorvoslattal.

A Győri Fellebbviteli Főügyészség BF.88/2017/9-I. számú átiratában az ügyészi fellebbezést helyes indokaira tekintettel, módosítva fenntartotta, míg a védelmi fellebbezéseket alaptalannak találta. Kifejtette, hogy a törvényszék a büntetőeljárás szabályokat betartotta, és annak eredményeként megalapozott tényállást állapított meg, amely a történeti rész tekintetében szorul kisebb pontosításra. Álláspontja szerint az első fokú bíróság indokolási kötelezettségének eleget tett, a vádlott bűnösségére levont következtetés okszerű, az igazságszolgáltatás elleni bűncselekmény minősítése helytálló. Az élet elleni cselekmény vonatkozásában rámutatott, hogy az irányadó tényállás szerint a vádlott egyrészt a készpénz megszerzése és megtartása, tehát a vagyoni elleni bűncselekmény befejezése, közvetlenül anyagi előny megszerzése érdekében tört a sértett életére, másrészt a cselekményét az is motiválta, hogy elkerülje a felelősségre vonást, és a sértett a rendőrségen ne tegyen feljelentést ellene. Ebből következően pedig cselekménye aljas indokból is elkövetettnek minősül. Hivatkozott arra, hogy az irányadó középérték 17 év 6 hónap, mindkét bűncselekmény kiemelkedő tárgyi súlyú, ehhez képest az első fokú ítéletben enyhítő körülményként felsorolt időmúlás és büntetlen előélet, az életfogytig tartó szabadságvesztéssel fenyegetett bűncselekmény mellett elenyésző nyomatékú, míg a súlyosító körülmények számukban és nyomatékukban meghatározó szerephez jutnak, amelyek megfelelő értékelésével, életfogytig tartó szabadságvesztés büntetés áll arányban. Rámutatott továbbá, hogy a nem a vádlott személyéhez köthető 174.959 Ft bűnügyi költségről a megszüntető határozatokban már történt rendelkezés, ezért ilyen rendelkezés meghozatala szükségtelen.

Indítványozta, hogy az ítéletábra az első fokú bíróság fellebbezésekkel támadott ítéletét változtassa meg: **vádlott neve** vádlott által elkövetett emberölés büntetést, a Btk. 160.§ (1) bekezdésében meghatározott, a (2) bekezdés b./, c./, d./ és k./ pontjai szerint minősítse, és ezért, valamint a terhére rótt másik bűncselekmény miatt életfogytig tartó, fegyházban végrehajtandó szabadságvesztés büntetésre ítélje, a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontját a Btk. 43.§ (1) bekezdése alapján határozza meg. Állapítsa meg, hogy az állam által viselt bűnügyi költség összege 98.374 Ft. Egyebekben a tényállás pontosítását, a jogi indokolás kiegészítését, a határozott ideig tartó szabadságvesztés középértékének a feltüntetését követően, hagyja helyben.

A másodfokú nyilvános ülésen a fellebbviteli főügyészség képviselője az átirattal egyezően terjesztette elő indítványát. Előadta, hogy a vádlott az élet elleni bűncselekmény vonatkozásában a nyomozás során tényfeltáró, beismerő vallomást tett, amit a helyszíni kihallgatások alkalmával tett nyilatkozataival is alátámasztott. Később ezt a vallomását megváltoztatva, az „elkövetőt” megnevezte, és tagadta az emberölés elkövetését. Álláspontja szerint a törvényszék a beszerzett bizonyítékokat körültekintően megvizsgálva, helytállóan jutott arra a következtetésre, hogy azok tartalma logikus, egymáshoz térben és időben megfelelően kapcsolódnak, összességében alkalmasak ezen tagadás, illetve a vádlotti védekezés körében előadottak ítéleti bizonyossághoz szükséges szintű megcáfolására. Kifejtette továbbá, hogy a tanúk által tett vallomások nem gyengítették a

vádlott beismerő vallomását, sőt az eljárás előre haladtával egyre inkább amellet szóló adatokat szolgáltatott. A szakértői vélemény aggálytalan, valamint a nyomozás során készült kép- és hangfelvételek, **B. település** térfigyelő rendszerének felvételei is támadhatatlan objektív bizonyítékok. A vádhatóság képviselője a tényállás korrekciójára irányuló indítványát - miszerint a vádlott a sértett táskájából nem vette ki a készpénzt, csupán megfogta és a sértett megjelenésekor el is engedte - kiegészítette a szakértői vélemény alapján a sértett sérülései kapcsán azzal, hogy a 4., 9., 10., 13., 20. szám alatt felsorolt sérülések nem a csökulccsal való bántalmazástól származtak, a csökulccsal okozott sérülések a 1., 2., 3., 5., 6., 7. 8., 12., 15., 17., 18., 19., 21. és 23. pontokban kerültek rögzítésre. Rámutatott, hogy a sértettet kora és egészségi állapota miatt korlátozottan cselekvőképesnek kell tekinteni, akit legalább tizenegy erőbehatás ért, ami nagyfokú brutalitást, embertelenséget mutat. Megállapítható, hogy a vádlott a pénz megszerzése, illetőleg megtartása érdekében tört a sértett életére, emellett amikor lebukott könyörgött a sértettnek, hogy ne jelentse fel, a felelősségre vonást el akarta kerülni, ezért a cselekmény nemcsak nyereségvágyból, hanem aljas indokból elkövettként is minősül. Álláspontja szerint a többszörösen minősülő cselekmény elkövetőjével szemben az életfogytig tartó szabadságvesztés áll arányban. Összességében indítványozta az első fokú ítélet megváltoztatását az indítványában írtak szerint azzal, hogy a táblabíráóság a sérülések kapcsán is korrigálja a tényállást, valamint a jogi indokolásnak a középértékkel történő kiegészítését kérte.

A védő fenntartotta a fellebbezési kérelmeket. A hamis vád büntette elkövetését nem vitatta, védence beismerte a cselekmény elkövetését. Az emberölés büntette vonatkozásában rámutatott arra, hogy először védence tagadta a bűncselekmény elkövetését, majd beismerte, utóbb, amihez tartotta magát a későbbiekben is, azt mondta, hogy korábbi barátnője követte el a bűncselekményt. Részletesen végigment a vádlottnak az eljárásbeli szerepléséhez kötődő különböző irányú vallomásain, beadványainak tartalmán, és amellet érvelt, hogy ezek a lefolytatott bizonyítási eljárás során nem nyertek cáfolatot. Álláspontja szerint az emberölés tekintetében a bűnrészesség sem terheli. Rámutatott a vádlott javára szóló körülményekre, véleménye szerint a büntetlen előélet nem lehet elenyésző nyomatékú, sem a 4 év időmúlás, továbbá a védence értelmi fejlettségi szintjére, a határvonalon álló gyengeelméjűségére is figyelemmel kell lenni. Külön kitért a beismerő vallomásra, mert amennyiben a másodfokú bíróság nem osztja az okfejtését a felmentésre irányuló indítványa kapcsán, akkor a hamis vádban vitathatatlanul fennálló beismerés mellett, ezt a körülményt az élet elleni bűncselekménynél is számításba kell venni. Kérte a középértékhez közeli szabadságvesztés alkalmazását.

A sértetti hozzátartozó felszólalásában annak adott hangot, hogy a vádlottnak a megbánás szikrája sem merült fel.

A vádlott az utolsó szó jogán előadta, hogy az emberölés büntettét nem követte el, felmentését kérte.

Az ellentétes irányú fellebbezésekre tekintettel az ítélet tábla a törvényszék ítéletét az azt megelőző eljárással együtt teljes terjedelmében felülbírálta a Be. 348.§ (1) bekezdése szerint.

A felülvizsgálat kiterjedt az ítélet törvényességére, megalapozottságára, a büntetőjogi fő- és járulékos kérdésekre, továbbá magába foglalja az azt megelőző bírósági eljárásnak a törvényességét is. Az egész bűnügyi peranyag áttekintése után megállapítható, hogy a bizonyítékok beszerzésére, a tárgyalás részévé tételére törvényesen került sor. A lefolytatott konkrét eljárási cselekmények terén olyan eljárási hiba nem tárható fel, amely akadályát képezte volna az ítélet érdemi felülbírálatának.

Megállapítható, hogy az első fokú eljárásban a 21/2016. (XI.30.) AB határozat következtében 2017. január 24-én - a bíró személyében történt változás miatt - a bíróság megismételte az eljárást, élt a Be. 287.§ (4) bekezdésében írt lehetőséggel. Ezzel kapcsolatos mulasztást nem észlelt az ítélőtábla, erre való hivatkozás egyik oldalról sem történt. Az első fokú bíróság ahol szükségesnek ítélte a közvetlenséghez kapcsolódó igények teljesítése érdekében, ott konkrét megismételt eljárási cselekményeket végzett az ügyben, illetve döntően helyt adott a védelmi bizonyítási indítványoknak, és foganatosította a kért bizonyítást az ügy teljes körű feltárása érdekében, így tanúkat hallgatott ki, és szakértői bizonyítást vett fel. A törvényszék ügyelt arra, hogy a tárgyaláson résztvevőket olyan helyzetbe hozza, hogy a rendelkezésre álló anyagot teljes egészében megismerjék, így azokkal kapcsolatban érvelhettek. Az első fokú bíróság betartotta a kiemelt ügyekre vonatkozó időszzerűségi szabályokat, valamint a tárgyalás folytatólágosságára vonatkozó kötelezettségeket is teljesítette. Összességében megállapította az ítélőtábla, hogy az eljárás lefolytatására törvényesen került sor.

Az első fokú bíróság ügyfelderítési kötelezettségének teljes mértékben eleget tett, a beszerzett bizonyítékokat egyenként és összességében kimerítően értékelte. Számot adott arról, hogy mely bizonyítékot, miért fogadott el a tényállás megállapítása során, az indokolási kötelezettségét maradéktalanul teljesítette.

Az ítélőtábla a tényállás felülbíralata során megállapította, hogy a mérlegelt tényállás a lényegét tekintve teljes és megalapozott, felderítetlenséget, iratellenességet, hiányosságot vagy esetlegesen helytelen ténybeli következtetéseket nem tartalmaz.

A I. tényállási pontban írt élet elleni bűncselekmény elkövetése 2014. december 12-én történt, **C.C.** sértett fia, **D.D.** december 14-én fedezte fel a holttestet, és azonnal bejelentést tett a rendőrségnek. A nyomozás lényegében forró nyomon megindult, és a nyomozóhatóság pár óra alatt olyan információkhoz jutott, hogy még aznap előállításokra került sor. **vádlott neve** vádlottat délután őrizetbe vették, majd gyanúsítottként kihallgatták.

Az azonnali nyomozati cselekményeknek lényeges eleme **E.E.** rendőr tanú szerepe, aki 2014. december 12-én polgárdi megerősítő szolgálatot látott el, miközben 18 óra után egy adott, és pontosan megjelölt kivilágított gyalogátkelőnél várakozó, az általa is ismert **vádlott neve** vádlottat átengedte a zebrán. Határozottan nyilatkozni tudott a vádlottnál látott táskáról, amely beazonosítható volt a sértettől eltulajdonított táskával. Szolgálati úton jelentette a történeteket, így ezen a szálon is elindultak a nyomozók, függetlenül attól, hogy **vádlott neve**, **F.F.**, illetőleg **A.A.** milyen gyanúsítottai vallomást tett.

2014. december 18-i folytatólágos gyanúsítottai kihallgatásakor tett beismerő vallomást **vádlott neve**, de már előtte két oldalról folyt a nyomozati munka, a rendőrség végezte a nyomfeltáró tevékenységét. Lefoglalásra kerültek a **B. település** településen kiépített térfigyelő biztonsági kamerarendszer felvételei, amelyek olyan szinten engedtek betekintést a vádlottnak a bűncselekmény utáni mozgásába, amely szintén nagyban segítette a hatóság munkáját. Beszerzésre kerültek továbbá a telefonforgalmazási adatok és a cellainformációk, az ügy felderítését elősegítő tárgyi bizonyítékok és objektív adatok feltárása megtörtént. A nyomozati szervek helyszíni szemléket folytattak le, és minden lényeges és figyelembe vehető területre, helyszínre kiterjesztették ezeket a többirányú szemléket. Nyomon követhető volt, hogy milyen körülményeket, nyomokat, maradványokat sikerült feltárni, rögzíteni és megőrizni, illetőleg az utóbb szükséges nyomozati cselekményekhez rendelkezésre bocsátani. Ráadásul nem csupán a helyszínelési jegyzőkönyvek álltak rendelkezésre, hanem folyamatos képi- és hangrögzítésekre is sor került. A későbbiekben

ezeket a bizonyítékokat a bíróság a tárgyaláson megtekintette, majd bevonta a bizonyítékok értékelésbe.

Az eljárás ezen szakaszában feltárássra kerültek a tárgyi bizonyítékokon, a ruhán, kesztyűn és az elkövetés eszközein található nyomok. A nyombiztosításra ráépíthető volt egy olyan szakértői anyag - az igazságügyi orvos szakértői vélemény mellett kiemelt jelentőségűek az ügyben a genetikai és ujjnyom szakértői megállapítások -, amelyek ismert eredménye ugyancsak megkerülhetetlen, és ezekkel pontról pontra foglalkozott is az első fokú bíróság.

Megállapítható tehát, hogy a vádlotti nyilatkozattól és részben az egyéb személyi bizonyítékoktól független számtalan adat, bizonyíték állt már ekkor rendelkezésre, és miután a szakértői vélemények is elkészültek, mindezekhez folyamatosan lehetett hasonlítani a terhelti megnyilvánulásokat. Ezeket az adatokat részletesen, pontosan tartalmazza az első fokú bíróság ítélete, szerkezetileg más logikai elven felépítve.

Döntő, meghatározó szerepe volt a bizonyítási eljárásban a vádlotti szereplésnek, amely három csoportra bontható.

Először a vádlott tagadta a bűncselekmény elkövetését, és A.A.t jelölte meg elkövetőként.

A második irány a 2014. december 18-i folytatólagos gyanúsított kihallgatásával kezdődik, amikor már másként viszonyult a történetekhez, és jelezte a hatóság felé, hogy feltárja a valóságot, amit azzal indokol, hogy nem akarja, hogy F.F.-et továbbra is előzetes letartóztatásban tartsák. Ekkor tett beismerő vallomást, elmondta, hogy hamisan, valótlanul vádolta meg A.A.t, a barátnőjére visszavezethető okból. Ebben a beismerő vallomásban részletezte a történeteket, majd a következő folytatólagos vallomásában az általa előadottakat megerősítette. Ezután 2015. február 16-án írásban csatolta a beismerő vallomását megerősítő, leigazoló, ugyanabba az irányba mutató, és ugyanazokat a részleteket ugyanúgy megfogalmazó írásbeli nyilatkozatát. Részletesen elmondta, hogyan és miért ölte meg a sértettet, illetőleg a rendkívül részletes vallomás számtalan olyan elemet is tartalmazott, hogy a vádlott mikor érkezett a sértetthez, ott mi történt, onnan milyen módon távozott, a nyílászárók közül mit zárt be, hogyan vette magához az elkövetés eszközeit, amelyeket a bűncselekmény elkövetése után belecsavart egy ott talált ruhadarabba, milyen okból volt nála kesztyű, és mi történt a táskával kapcsolatban. Ezek a tárgyak egyébként mind nyomhordozók voltak, és a szakértői vizsgálatok, köztük a leglényegesebb genetikai szakértői megállapítások alapját képezték.

A vádlott által előadottak meggyőző erejét fokozta, hogy személyesen rendkívül aktívan és együttműködően vett részt az eljárásban, az érintett helyszíneken személyesen megmutatta, szóban megerősítette, elmagyarázta azokat a történéseket, amelyek alapját képezték az utóbb már vitatott beismerő vallomásának. Ezen bizonyítékok által felépíthető volt az egész eseménysor az előzmények és a később tanúsított vádlotti magatartás tekintetében is. Ezt a bizonyíték halmazt kellett összevetni a korábban már felsorolt, nehezen gyengíthető vagy támadható egyéb, objektív bizonyítékokkal, és ebből lehetett egyfajta következtetést levonni. Az első fokú bíróság érvelését, az ítélet indokolásában tett megállapításait meggyőzőnek találta az ítéletábr.

Amennyiben ugyanezt az értékelést elvégzi a bíróság a vádlott harmadik irányú védekezésére nézve, akkor egyértelmű, hogy arra tényállás nem alapítható.

A harmadik irány a vádlotti védekezéssel a tanácsváltást követő megismételt eljárásban a bíróság részletesen foglalkozott, és a közvetlenség elvét tiszteletben tartva ténylegesen vett fel bizonyítási cselekményeket, reagálva ezekre a felvetésekre. A tárgyalási jegyzőkönyvekből tisztán és világosan megállapítható, hogy a vádlott az elé tárt bizonyítékok, a feltett kérdések hatására folyamatosan eltérő nyilatkozatokat tett, más-más okokat, érveket sorakoztatott fel, és tulajdonképpen nem is

észlelte, hogy ellentmondásba keverte magát, ezzel sokszor a tanács elnöke szembesítette. A vádlott hivatkozásait, amelyeket adott részletekre vonatkozóan több irányból a személyi bizonyítékok leigazolhattak volna, egyáltalán nem erősítették meg, hanem megcáfolták. Ezekből az adatokból sem önmagához viszonyítottan, sem az elfogadott bizonyíték körrel folyamatosan összehasonlítva, egyenként és együttesen is vizsgálva, mérlegelve, ezt a harmadik, **F.F.-et** terhelő védekezési módot nem lehetett elfogadni, sem megindokolni.

A törvényszék a bizonyítási eljárást kiterjesztette a védelmi oldalról tett indítványokra, kihallgatta a megjelölt tanúkat, akik elvileg leigazolhatták volna a vádlotti védekezéseket, de ez nem történt meg.

Nem iratellenes az a megállapítása az első fokú bíróságnak, hogy a vádlott és **G.G.** között a hivatkozott módon történt írásbeli üzenetváltás nem bizonyított. A zárkatárs vallomásának a levélírással kapcsolatban, alapvetően az ő oldalán álló tanú vallomása ellentmondott. Tanúvallomások cáfolták továbbá, hogy **vádltott neve** vádlottnak **F.F.** a fogdában bármilyen papírt eljuttathatott volna, valamint a vádlott azon állítását is, hogy az elkövetéskor **F.F.** viselte az ő felsőruházatát, és a kesztyű is a barátnőjénél volt.

Ekként számba véve valamennyi tárgyi, okirati, személyi, szakértői bizonyítékot, amelyek a mérlegelés részét képezték, azokról részletesen számot adott az első fokú bíróság. A tényállást megalapozottnak, az ehhez vezető utat logikusnak és kellően megindokoltnak találta a másodfokú bíróság.

A II. tényállási pont, a hamis vád büntette vonatkozásában a vádlott elismerte, hogy elkövette a bűncselekményt, beismerő vallomása az okirati és személyi bizonyítékokkal összhangban állt.

A fellebbviteli főügyészségnek a tényállás korrekciójára irányuló indítványa helytálló. A tényállás az elfogadott vádlotti vallomás alapján azzal szorul helyesbítésre, hogy a vádlott a sértett táskájából nem vette ki a készpénzt, azt megfogta, de a sértett megjelenésekor elengedte (5. oldal közepe), másrészt az ítélet 6. oldal 3. bekezdésétől a 7. oldal végéig, ahol az első fokú bíróság részletezi a sértett sérüléseit, a szakértői vélemény alapján pontosítandó, hogy a 4., 9., 10., 13. és 20. szám alatt jelzett sérüléseket nem akkor szenvedte el a sértett, amikor a vádlott a csökulccsal bántalmazta, hanem az 1., 2., 3., 5., 6., 7., 8., 12., 15., 17. 18., 19., 21. és 23. pontokban leírt sérüléseket okozta a vádlott ezzel az eszközzel.

Fenti korrekcióval a tényállás mentes a Be. 351.§ (2) bekezdésében írt hibáktól, hiányosságoktól, így a Be. 351.§ (1) bekezdése alapján az ítélet tábla e tényállásra alapította a határozatát.

vádltott neve vádlott bűnösségére vont következtetés mindkét bűncselekményben okszerű, az igazságszolgáltatás elleni bűncselekmény minősítése helytálló.

Az élet elleni cselekmény többszörösen minősített esetét valósította meg a vádlott, egyértelmű a nyereségvágy megállapítása, mivel a cselekmény közvetlen anyagi előny megszerzésére irányult, valamint megállapítható a különös kegyetlenséggel elkövetés, mivel szakértőileg igazoltan az ölési cselekmény elkövetési módja kirívó brutalitást, embertelenséget mutat. **C.C.** sértett a koránál és fennálló egészségi állapotából adódóan olyan helyzetben volt, amely korlátozta abban, hogy érdemben elhárítsa az őt ért támadást vagy kitérjen előle.

Az irányadó tényállásból következően a vádlott motivációja nem csak a pénz megszerzésére irányult, a tényállásból aggálytalanul rögzíthető az is, hogy miután lebukott, és a sértett értesíteni

akarta a rendőrséget, el akarta kerülni a felelősségre vonást. Ebből következően az emberölés aljas indokból is elkövetettnek minősül.

Ezért az ítéletábra **vádlott neve** vádlott cselekményét a Btk. 160.§ (1), (2) bekezdés b./, c./ d./ és k./ pontja szerinti emberölés büntetettének minősítette.

A büntetés kiszabási körülményeket az elsőfokú bíróság felsorolta, azonban hiányzik az irányadó középértékre való utalás, amely a halmazati szabályokra tekintettel 17 év 6 hónap. Az elsőfokú bíróság az enyhítő és súlyosító körülmények értékelésével megállapította, hogy mindezekhez képest határozott tartamú, 21 év szabadságvesztés szükséges és indokolt.

A másodfokú bíróság ezzel szemben a súlyosítást célzó ügyészi fellebbezést alaposnak találta.

A minősítés súlyosítása eleve ebbe az irányba hat.

A négyszeresen minősülő emberölés konkrét tárgyi súlya, a vádlott terhére szóló bűnösségi körülmények már felvetik a határozatlan tartamú szabadságvesztés szükségességét.

Vizsgálni kell továbbá a bűnösség fokát, az elkövető személyében rejlő társadalomra veszélyességet, ahol megkerülhetetlen az erkölcsi értékrend súlyos hiánya.

Utalt az elsőfokú bíróság arra, hogy az erkölcsi megközelítése fontos a cselekménynek, ezt a körülményt lényegesnek ítélte a másodfokú bíróság is, azonban az első fokú büntetékiszabásban mindez nem jelent meg.

A vádlottnak a sértett felé megnyilvánuló magatartása, nem egyeztethető össze semmiféle erkölcsi elvárással. Kialakult C.C. sértett, valamint a vádlott és barátnője, F.F. között egyfajta kapcsolat, az idős sértett bizalmába fogadta őket annak ellenére, hogy nyár elején 40.000 Ft eltűnt a sértett táskájából, amely után megszakította a kapcsolatot a vádlottal. Azonban egy idő után felülemelkedett ezen a sértett, újra bizalmat szavazott **vádlott nevenak**. Ezzel az említett bizalmi helyzettel súlyosan visszaélve követte el a vádlott a bűncselekményt brutális, kegyetlen módon. Mindezek nagymértékben növelik az elkövető személyében rejlő társadalomra veszélyességi fokot, annak ellenére, hogy ismert a vádlott elmebeli státuszára vonatkozó igazságügyi szakértői vélemény, amely a gyengeelméjűség határán álló értelmi fejlettséget állapított meg. Az eljárás során azonban kiderült, hogy a vádlott az alapvető viszonyokkal tisztában van, ennek tanúbizonyságát adta vallomásaiban és észrevételeiben, érdekérvényesítési képességét mutatják a reakciói, ahogyan az adott helyzetekre újabb válaszokat adott.

Az alanyi és tárgyi oldal részletes elemzése jelenti tehát azt a folyamatot, amely választ ad arra a kérdésre, hogy adott ügyben mennyire kell előtérbe helyezni a közösség, a társadalom védelmének alapvető érdekét.

A táblabíróság arra a megállapításra jutott, hogy a személyi szempontokhoz viszonyítottn az első fokú bíróság által alkalmazott büntetés nem megfelelő súlyú és nem jelent kellő biztosítékot a társadalom védelme szempontjából. Nem hagyta figyelmen kívül a másodfokú bíróság a vádlott beismerő vallomását sem, amelynek volt egy őszinte oldala, amelyből kiderült, hogy minderre nem készült, hanem olyan szituáció alakult ki, amely miatt pánikhelyzetbe került. Csak el akarta lopni C.C. sértett pénzét, ezt azonban a sértett felfedezte és a telefonhoz indult, hogy értesíti a rendőrséget. Ezáltal alakult ki az említett pánikhelyzet, ami azonnal kiváltotta a vádlottból, hogy adott helyzetből csak a sértett megölésével szabadulhat.

Figyelemmel kell lenni arra is, hogy nyilvánvalóan különbséget kell tenni egy végig gondolt, előre eltervezett, illetve a vádlott által tanúsított magatartás között, még abban az esetben is, ha a terhelt által elkövetett ölési cselekményt páratlan brutalitás és kegyetlenség jellemezte.

Az enyhítő és súlyosító körülmények együttes értékelésével, figyelemmel az alanyi és a tárgyi ismérvekre, az ítéltábla arra az álláspontra helyezkedett - osztva a fellebbviteli főügyészség álláspontját -, hogy a törvényszék által az első fokú eljárásban alkalmazott szankció nem minősíthető arányosnak az elkövető és a cselekmény társadalomra veszélyességi fokával, összességében nem szolgálja hatékonyan a fentiekben részletezett büntetési célokat.

Ezért a másodfokú bíróság a határozott ideig tartó szabadságvesztést a Btk. 41.§ (1) bekezdés alapján életfogytig tartóra súlyosította, érintetlenül hagyva a mellékbüntetés mértékét.

A Btk. 41.§ (2) bekezdése értelmében az életfogytig tartó szabadságvesztés végrehajtási fokozata fegyház.

Az ítéltábla a Btk. 43.§ (1) bekezdésének alkalmazásával az életfogytig tartó szabadságvesztésből feltételes szabadságra bocsáthatóság legkorábbi időpontját a törvényi minimumban, 25 évben határozta meg, a már kifejtett, vádlott javára szóló körülményekre tekintettel.

Az ítélet járulékos rendelkezései helytállóak, az állam terhén maradó bünyügyi költség összegének kivételével. Helyesen mutatott rá a fellebbviteli főügyészség, hogy a hamis vád büntetével érintett A.A.ral szemben a Fejér Megyei Főügyészség a nyomozást megszüntette és határozott 174.959 Ft viseléséről, ezért jelen eljárásban a nem a vádlott személyéhez köthető költségről nem kell ismételtén rendelkezni. Az ítéltábla ennek megfelelően korrigálta az állam által viselt bünyügyi költség összegét.

Mindezek alapján a másodfokú bíróság a fellebbezéssel támadott ítéletet a Be. 372. § (1) bekezdése alapján a rendelkező részben írtak szerint megváltoztatta, egyebekben mint megalapozott és törvényes határozatot a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az ítéltábla a vádlott által az első fokú ítélet kihirdetésétől a másodfokú ítélet kihirdetésének napjáig előzetes fogvatartásban töltött időnek a vele szemben kiszabott szabadságvesztésbe történő beszámításáról a Btk. 92.§ (1), (2) bekezdése szerint rendelkezett. A másodfokú eljárásban a kirendelt védő közreműködésével felmerült bünyügyi költség viselésére kötelezte a vádlottat a Be. 381.§ (1) bekezdése alapján, figyelemmel a Be. 338.§ (1) bekezdésére.

Győr, 2018. április 10.

Dr. Kovács Tamás sk.
a tanács elnöke

Dr. Csák Csilla sk.
előadó bíró

Dr. Takácsné dr. Helyes Klára sk.
bíró

Záradék

Ez az ítélet és a Székesfehérvári Törvényszék 2017. október 27. napján kelt 16.B.2/2016/83. számú ítéletének meg nem változtatott része 2018. április 10. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

Győr, 2018. április 10.

Dr. Kovács Tamás sk.
a tanács elnöke